

A Kúria a dr. Léhmán György ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Rajnai László ügyvéd által képviselt alperes ellen felmondás jogellenességének megállapítása és túlmunkadíj iránt a Kaposvári Munkaügyi Bíróságnál 6.M.528/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Somogy Megyei Bíróság 3.Mf.20.780/2011/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Somogy Megyei Bíróság 3.Mf.20.780/2011/3. számú ítéletét felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részében nem érinti, egyebekben hatályában fenntartja. Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget. A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében a munkáltatói rendes felmondás jogellenességének megállapítását és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével. Ezen túlmenően túlmunkadíj megfizetését is igényelte. Állította, hogy a munkaszerződéstől eltérően havi 50 óra túlmunkát végzett a 2008. január 9-étől 2010. június 17-éig terjedő időben, ami 28 hónapra átlagosan havi 50 órával számolva 1.400 óra túlmunkát jelent. E körben kereseti követelését 900.000 forintban határozta meg. A Kaposvári Munkaügyi Bíróság 6.M.528/2010/14. számú ítéletével és a 18. sorszámú kiegészítő ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek bruttó 100.000 forint felmondási bért. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 50.000 forint perköltség megfizetésére azzal, hogy az eljárás illetéke az államot terheli. A felülvizsgálati eljárásban is irányadó ítéleti tényállás szerint a felperes 2008. január 9-étől állt az alperes alkalmazásában eladóként. A tevékenységet két munkavállaló látta el, egymást váltva.

Mivel a felperes megbetegedett, keresőképtelen táppénzes állományba került - amely 2010. augusztus 27-éig tartott -, az alperes először a feleségével és egyéb családtagokkal oldotta meg a helyettesítést, a betegség elhúzódása miatt azonban 2010. június közepétől új munkavállalót alkalmazott a felperessel egyező feltételek mellett. A keresőképtelen táppénzes állomány lejártát követően a felperes munkavégzésre jelentkezett, ekkor azonban már az alperesnél három munkavállaló állt határozatlan ideig tartó munkaviszonyban. Mivel a munkáltatónak csak két fő munkavállalóra volt szüksége, a felperes határozatlan időre szóló munkaviszonyát 2010. augusztus 30-án kelt rendes felmondással megszüntette létszámleépítésre hivatkozással. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkáltató jogszerű intézkedést hozott akkor, amikor a felperes munkaviszonyát létszámleépítésre figyelemmel megszüntette, mivel ténylegesen

továbbra is csak két munkavállaló dolgozott az alperes által üzemeltetett látványpékségben. Az alperes elismerte, hogy a felperesnek egy havi, azaz 100.000 forint átlagkeresetével tartozik, a bíróság a határozatában ennek megfizetéséről döntött. A túlmunkavégzés körében kifejtette, hogy a felperes által sem vitatottan 2010. évben a munkaideje 1/2 8 órától 20 óra 10 percig tartott, míg az üzlet 8 órától 20 óráig volt nyitva. A bíróság álláspontja szerint a felperesnek reggel a munkakezdés előtt elegendő idő állt rendelkezésére az üzlet nyitásához szükséges árumennyiség megsütésére. A bíróság álláspontja szerint a munkaidő befejeztével is elegendő volt kb. negyedóra a záró munkafázisok elvégzésére, így a takarításra és a standolásra is. Önmagában a munkahelyen a munkaidő lejártát követően történő tartózkodás nem szolgálhat a túlmunkavégzés megállapítására. A bíróság a könyvszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítást azért nem rendelte el, mert a többletmunkát, mint tény a felperes nem bizonyította, így szükségtelen volt a szakértő kirendelése. A felperes által indítványozott tanúk meghallgatását a bíróság azért mellőzte, mert a felperes váltótársát, Molnár Tibornét meghallgatta, aki a tanúzás törvényes következményeire történt figyelmeztetés után nyilatkozott a felperes, valamint saját foglalkoztatásának körülményeiről. Az általa elmondottak a felperes okirataival, így a munkaszerződésével, munkaköri leírásával, mobiltelefonos híváslista adataival egybehangzottak, ezért minden további bizonyítás elrendelése szükségtelen volt, ettől a felperesre nézve kedvezőbb ítélet hozatala nem volt várható. A felperes fellebbezése folytán eljáró Somogy Megyei Bíróság 3.Mf.20.780/2011/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érintette, míg fellebbezett részét a per főtárgya tekintetében helybenhagyta. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 100.000 forint felmondási időre járó munkabér után késedelmi kamatot. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A felperest 30.000 forint fellebbezési eljárási költség viselésére kötelezte rögzítve, hogy az eljárási illetéket az állam viseli. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a létszámleépítés tényét a felperes nem vitatta, a munkáltató pedig bizonyította, hogy a vállalkozás csak két fő munkavállalót tud foglalkoztatni. A munkaügyi vita keretein kívül esik a célszerűség, illetve annak vizsgálata, hogy a ténylegesen megvalósított létszámleépítés esetén a munkáltató miért az adott munkavállaló munkaviszonyát szüntette meg. A bíróság a rendeltetésellenes joggyakorlást sem találta igazoltnak. A másodfokú bíróság álláspontja szerint helytállóan került megállapításra, hogy a felperes a túlmunkavégzés tényét nem bizonyította. Az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte, hogy a meghallgatott tanúk vallomásából, illetve a perbeli időszakban az alperes által e célra rendszeresített mobiltelefonos híváslistából, sem a felperes munkaköri leírásából, illetve a becsatolt jelenléti ívből nem lehet arra következtetni, hogy a felperes a munkaidő megkezdése előtt,

illetve annak befejezését követően ténylegesen olyan munkát végzett az alperes javára, amelyről annak tudomása volt. E körben utalt a másodfokú bíróság a következetes ítélkezési gyakorlatra (EBH.1999.53.). A bíróság a kamatfizetésre való kötelezést az Mt. 159. §-a szerint alkalmazandó Ptk. 301. § (1) bekezdésre hivatkozással állapította meg. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet „megváltoztatását” és a kereseti kérelemnek megfelelő határozat hozatalát kérte. Indokolása szerint a perbeli előadása alátámasztására meghallgatni kérte H.J.-t és D.M. tanúkat. Az elsőfokú bíróság ezt követően elrendelte a megjelölt tanúk meghallgatását, majd azokat mégsem idézte, nem hallgatta meg őket, illetve az elsőfokú ítéletben okát sem adta annak, hogy a bizonyítási eljárást e körben miért mellőzte. Az elsőfokú bíróság törvénysértően megakadályozta a bizonyítást, majd miután a felperes a fellebbezésben bizonyítási kérelem elutasítására is hivatkozott, a másodfokú bíróság sem foglalkozott a kérelem elutasításának körülményeivel. A jogerős ítélet erre tekintettel a Pp. 3. § valamint a Pp. 221. § megsértése folytán törvénysértő és megalapozatlan.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására és a felperes perköltség fizetésre kötelezésére irányult. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülvizsgálati kérelem nem alapos. A Kúria a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt. Nincs helye a bizonyítékok újraértékelésének, azaz felülmérlegelésének sem. Az ügy érdekét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.]. A felülvizsgálati kérelemben hivatkozottak a fentiekre tekintettel jogszabálysértés megállapítására nem adtak módot. A felperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul állította, hogy a bíróságok az általa megjelölt tanúkat nem hallgatták meg, és ennek indokát sem adták. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül mellőzte H.J. és D.M. tanúkenti meghallgatását és annak ítéletében jogszerű indokát is adta (7. oldal 1. bekezdés). A másodfokú bíróság egyebekben helytállóan fejtette ki, hogy a rendelkezésre álló adatok – különösen a felperes váltótársa, M.T. vallomása – alapján nem volt megállapítható a felperes alperes érdekében végzett túlmunkája. Annak alátámasztására nem volt alkalmas sem a felperes munkaköri leírása, sem az üzlet zárásának ellenőrzésére alkalmazott mobiltelefonos híváslista sem (Mt. 126. §, 127. §). A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján. Kötelezte a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére. A felperes munkavállalói költségkedvezményben részesült, ezért a Pp. 359/A. §-a alapján, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) és (2)

bekezdése, továbbá a 14. §-a alapján a felülvizsgálati eljárás
illetéke az államot terheli.

Budapest, 2012. szeptember 19.

**Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó
Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró**

A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő